



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Historia De Sanctissima Cruce Caravacensi

Robles, Juan de

Augustae Vind., 1619

XX. Miracula per Cruces veræ Crvcis attactu sacratas facta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64232)

runt ad aquas Crucis immerfione expiatis, brachiumque rursus immerferunt, quod ita perfectè coaluit, vt nullum signum læfionis fuerit relictum, quod plerique ipsi vidimus.

Eodem die mulier ex oppido Cehegim filiam mutam adduxit, duxitque cum ea noctem infomnem in templo parochiali, cuius altari sacer thesaurus impositus custodiebatur. Priusquam igitur ad solemnem merfionem S. Crux deferretur, impensè rogauit mater sacerdotes, vt filiae mutæ os eâ contingerent. Satisfactum pio piæ matris desiderio, & filia cœpit has syllabas balbutiendo frangere: Cru, Cru. Iterum S. CRUCEM applicarunt, & muta disertis vocibus DEVM collaudare non destitit.

Libet & illud reliquis miraculis adiungere. Multi sunt sculptores, fusores, fabri lignarij, & similes in dissimili genere artifices qui cruces ex varia materia conficiunt, ad normam & formam S. Crucis Carauacensis. Sed hætenus longa obseruatione cognitum est, quantamcunque diligentiam adhibeant, nullum tamen posse ad iustam & absolutam proportionem ac symmetriam accedere. Vel enim aliquid desideratur in longitudine, latitudine, altitudine, & crassitie; vel aliquid adijcitur. Ex quo facilis coniectura, DEVM nolle permittere, vt Crucem Angelorum arte factâ, hominum manus rudes exæquare in omnibus possint.

CAPVT XX.

MIRACVLA PER CRUCES VERÆ CRVCIS

tractu sacratas facta.

Rariora tantùm & exquisitiora libabo, vt pietas & religio in Veram CRUCEM, & per hanc in DEVM auctorem bonorû omnium augeatur. P. Alphonfus Sanchez è Societate IESV, vt ab hoc potissimùm ordiar, propter eximias & singulares virtutes, animique dotes egregias in tota Hispania iam pridem notus, habitauit prius in huius oppidi Collegio annos aliquot, deinde ex laudabili & incensa cupiditate animas ad Christi fidem adiungendi, facultatem impetrauit ad Indos proficiscendi; qui Mexicum peruenit, hinc ad Insulas Philippinas, inde iussu Gregorij XIII. Pont. Max. in has partes redijt. Hic inquam P. Alphonfus mihi, fidus testis retulit, quòd cum ex portu Acapulco nouæ Hispaniæ tres naues

ues

ues soluerent, vt per mare Meridionale, Sur vocatum, nauigarent ad Insulas Philippinas, adeo sœua tempestas concitata fuerit, vt duæ naues compagibus solutis demersæ funditus perierint, tertia qua uehebatur ipse, idem infortunium expectârit. In tantis angustijs constituto subijt memoria crucis cuiusdam stannæ, quæ S. CRUCEM Caruacensem attigit, quam secû tunc gestabat. Eam igitur de funiculo pendulam tradidit cuidam nauæ obijciendam fluctibus, quoties eos videret ad nauim allidi: quæ tantâ vim habuit vt fluctuum quamuis ingentium impetus illico frangeretur, & tempestate paulatim sedata, nauis lacera quidem, salua tamen Manillanum portum teneret. Hoc ita euenisse testatur Bartholomæus Alphonfus, P. Alphonfi Sanchez in ea nauigatione socius, qui nunc in Collegio Madritensi viuit, & se quoque periculo defunctum gratus recordatur.

P. Iacobus de Soto eiusdem Societatis IESU religiosus anno MDLXXXI. ex hoc Caruacensi Collegio Granatam negotiorum causa profectus, detulit secû crucem, quæ huic Veræ CRUCI applicata erat, quam dono dedit D. Elisabethæ Mansillæ, sibi à tonitruis & fulgoribus valde metuenti. Hæc matrona cûm cœlum turbidû tempestatem horribilem non minaretur tantûm Granatæ, sed iam immineret, acceptam crucem tempestatem regione opposuit, quæ momento temporis remisit, & ita nubes sunt dissipatæ, vt aëris tranquillitatem ipsa miraretur. Secum igitur reputans hanc crucem esse rem longè sanctiorem, quàm vt in domo priuata & prophana conseruaretur, eam tradidit templo cuidam maiore ueneratione colendam, in quo pij homines occasione miraculi, quod euenerat, Congregationem instituerunt à S. CRUCE nuncupatam, decreueruntque supplicationem in singulos annos repetendam ipso die Inuentionis SCRUCIS, sicut Caruacæ fieri solet.

Anno MDXCII. F. Iulianus de S. Hilarione, qui vnâ cum pluribus alijs monasticam religionem professis nauigauit in nouam Hispaniam, & inde reuersus hæc mihi narrauit. Vectum sese aiebat quodam classis eo anno expeditæ in nouam Hispaniam nauigio, in cuius partem inferiorem descenderat famulus, vt cibos pro nautica turba expromeret. Sed quia minùs cautè attendit, fa-
uilla

uilla ex lychno accensæ candelæ decidit in cadum pulueris tormentarij, qui flamma repente concepta crepuit, nauemque in profundum maris abripuit, vectoribus omnibus, se excepto, miserum in modum extinctis. Ille autem à multis annis secum circumtulerrat ex collo pendulam crucem ligneam, quæ S. CRUCI Carauacensi affricta, cui se in tanto periculo constitutum animo submisso commendauit. Et iam quasi à sensibus alienatus deprehendit se capite tenus eminere supra fluctus habitu consueto indutum, sibi que videbatur sub pedibus calcare solidum quiddam, cui innitebatur & sustentabatur ne mergeretur. Toto autem tempore periculosæ illius luctæ viderat crucem de collo suo suspensam aquis ita supernatantem, vt ne minimùm mergeretur. Quare nauis ex eadem classe ad illum propius accessit, cymbulamque submisit, in quam incolumis se recepit. Vnde non ille solus vitam diuinæ bonitati se debere per CRUCEM Carauacensem ex hac horâ agnoscit, sed agnoscunt cum illo omnes, qui miraculum intuiti negant industria aut arte humana eripi illum fluctibus potuisse.

Prædictus P. Iacobus de Soto, qui traiecit in Indias, versatus in ciuitate Angelorum metropoli prouinciæ Tascalæ, in noua Hispania, scripsit ad hoc Collegium Carauacense, degere ibidem in Collegio eiusdem Societatis IESU P. Morales virum eximiæ eruditionis, & opinione sanctitatis celebrem, qui obtinuit, secumque in illas regiones attulit crucem ab hac vera Carauacensi CRUCE contactam. Et eo ipso anno MDXCV. tempestatem grandine, fulguribus, & fulminibus horribilem ex insperato coortam, visumque fuisse fulmen post coruscationem & tonitru repentinum in ipsius cubiculum librari, sed ille crucem exposuit ad fenestram, à qua fulmen rectâ ad ipsum descendens, tanta velocitate recessit, vt vim quasi superiorem sentire videretur, per murumque illapsum relinqueret fissuram indicem damni; quod daturum fuisset, nisi crucis præsentia illud auertisset, & impetum retudisset.

Eodem anno M. D. XCV. Petrus de Portillo Carauacensis scriba publicus, vir amantissimus veritatis, & magnæ apud omnes existimationis cum mandato regio ad ardua quædam negotia gerenda in nouam Hispaniam missus, conscendit nauem, cui nomen & insigne Rosarij, appulitque ad Insulam Ganosiam in prouincia de
Hondur-

Honduras quinto die Sept. Ibi tanta ventorum inter se pugnantium sæuities extitit, vt neque vela nauæ colligere, neque aliud nisi naufragium & mortem præstolari possent. Venit ergo in mentem Petro CRUX Carauacensis, quam nouerat in huiusmodi procellarum & turbinum discriminibus multa edidisse miracula, ideoq; fiducia in DEVM fretus, vnã crucem huius veræ CRUCIS attactu consecratam tradidit cuidam ex socijs, vt funiculo alligatam in mare concitatum proijceret; proiecit & sensim malacia tempestatem excepit. Sub crepusculum autem matutinum crux, vt erat funiculo alligata, fulgore, instar sideris collucens, supra corbem summam reperta est. Gaudio igitur & incredibili voluptate perfusi vectoris omnes diuinum beneficium de prædicarunt, & qui se iam inter mortuos reputabant, salui ad ciuitatem & portum Tonfillæ accesserunt.

Idem Petrus de Portillo in die D. Martino sacro soluit ex portu Campechæ, qui est prouinciæ Yuacatan, nouam Hispaniam versus, & conscendit nauem onerariam, cui adiunctæ tres aliæ minores, in cursu acerrimis tempestatibus concussæ. Ille memor prioris beneficij, quo tempestatem similem superarat, crucem iterum funiculo alligatam dedit nauarcho, vt in furibundum mare demitteret. Quo facto, post viginti duos navigationis dies, quæ aliàs quatuor aut quinque absoluitur, inuecti sunt tandem in portum S. Ioannis de Vlva: ex tribus autem nauibus minoribus duæ vorticibus haustæ perierunt, tertia intrauit eundem portum, rebus tamen omnibus euacuata. Nauarchus valde institit, vt crucem illam posset retinere, pretio quantouis oblato; sed Petrus detrectauit, quòd alia non superesset, & plures navigationes cogere tur obire, antequam ad patriam re nauigare liceret.

Idem ipse Petrus in Hispaniam reuersus Guadalupensem B. Virginis Ecclesiam, voti & religionis causa inuisit, & in ipso templi aditu reperit scœminam à malo genio infessam, quæ horridis gestibus scœdisque motibus præsentem territabat. Sacerdos adiurator siue exorcista, cui nomen Rubio, vir ab integritate vitæ commendatus, rogauit ex assistentium turba, num quis haberet sacra Lipsana? Petrus, qui & ipse spectatoribus immixtus adfuit, crucem suam è tempestatibus liberatricem exprompsit, petentiq; sacerdoti

doti obtulit. Energumena, depresso capite, boare cœpit: Caracaca, Caracaca, quanti illam facis? abijce sis; hæc me torquet. Obstupuere omnes, & ipse Petrus maiore eam in posterum veneratione prosequutus est, quòd Da mon vim eius ferre non posset. Nam licet aliæ cruces multæ porrigerentur sacerdoti, nulla tamen obsessæ molestiam attulit, quia nulla CRUCEM Carauacensem attigit. Nec dubium quin longè plura contigerint miracula per CRUCES CRUCIS Carauacensis attrectatione sanctificatas, nos tamen latent: non enim sine causâ tam feruenter & frequenter expeterentur à remotis etiam nationibus, tantiq̃ue æstimarentur.

Vnum Coronidis loco adjiciam. P. Petrus de Buyza Societatis IESV, qui nunc degit in Collegio Madritensi, suo chirographo testatur, quòd missu Superiorum venerit anno MDC. in regnum Bohemiæ, secumq̃ue cruces aliquot tulerit à S. CRUCE Carauacensi contactas, vt pijs & catholicis hominibus distribueret: quarum vnã donauit D. Mariæ Manriqueziæ, Imperatrici Mariæ sorori Regis Philippi II. & amitæ Philippi III. Regis nostri à cubulis. Quæ Maria Manriquezia, quòd esset raræ virtutis & prudentiæ, non modò apud Imperatricem singularem inijt gratiam, sed ab omnibus eximiè honorata nupsit Comiti Vratislao de Bernstein, vni ex præcipuis & opulentioribus regni illius dynastis, qui post mortem suam reliquit ei ad dies vitæ pro compensatione dotis & solatio viduitatis, ciuitatem Laithomisliensem, vbi ei P. Petrus crucem dedit. Hæc eidem P. Petro, negotijs confectis, illuc reuerso narrauit, fuisse paulò ante ipsius reditum, adeò vehemens incendium in ciuitate exortum, vt breui temporis spatio domus octoginta absumpserit, nulloq̃ue hominum conatu potuerit extinguì, & quamuis ceræ benedictæ orbiculi, aliæq̃ue sanctorum reliquiæ in flammam fuerint iactatæ, semper tamen incendium serpsit latiùs, totiq̃ue ciuitati metum incussit; quia hanc gloriam DEVS sanctæ cruci visus est reseruasse. Domina igitur Maria recordata crucis à P. Petro acceptæ, & simul miraculorum, quæ recensuit, per eam factorum in periculis maximè incendiorum & tempestatum similibusq̃ue calamitatibus, Rosarium, cui crux appensa, affixit bacillo, quo utebatur ad firmandum gressum; & quia arx toto oppido eminentior, de fenestra contra incendium protendit, statimq̃;

statimque flammæ, quasi vim maiorem reueritæ quieuerunt, ita ut ciues de remedio desperantes, & totam ciuitatem in cineres redigendam augurati, persuaderent sibi angelum de cœlo missum, qui gliscens incendium repressisset. Ne verò miraculum alteri causæ adscriberetur, connixit DEVS, ut aliud priore non minùs periculosum in eadem ciuitate post dies quindecim excitaretur incendium. Domina ex præterito euentu confirmata, & fide ab experimento aucta, idem fecit quod antè, & mirum dictu, ita incendium fuit repente sopitum, & in se flammæ resorptæ, ac si sensu præditæ crucis aspectum exhorruissent. Hæc postquam Domina P. Petro commemorauit, iussit ei ostendi loca ciuitatis ab utroque incendio vastata; qui inspectis vestigijs non potuit iudicare aliud, quàm DEVM præpotenti manu sua per crucem incendiorum vires cohibuisse, ne tota ciuitas conflagraret. Ob gemina hæc miracula creuit pietas & veneratio Dominae in crucem, quam instar thesauri pretiosissimi inter cimelia religiosè custodiuit; quæ ut in alijs quoque pietas & religio crescat exoptamus. Et hic finis esto tam historiæ quàm miraculorum S. CRUCIS Carauacensis, ad gloriam & honorem Domini nostri sempiternum.

CAPVT XXI.

CIVIS QUIDAM CARAVACENSIS EX PIO

in S. CRUCEM affectu Collegium Societatis IESV Carauaca erigit.

SI attentius paulò consideretur totus vitæ nostræ decursus, nemo est qui non intelligat perpetuam quandam esse miraculorum seriem à concepto & nato homine vsque ad extremam viuendi metam. In ipsa enim infantia à quot infortunijs & periculis quasi dormiens & inscius custoditur? A quot in adolescentia & iuuentute casibus eripitur? A quot in virili & senili ætate incommodis liberatur? Homo tamen vel rarò vel nunquam ad DEVM Seruatorem respicit, aut gratum ostendit animum, sed in vitia sine horrore delabitur, nunc odia exercet, nunc vindictam meditatur, nunc auaritiæ studet, nunc habenas laxat effrenatæ voluptati, nunc mille modos conditorem suum offendendi excogitat. Be-